

mærksomme paa, at det for det Første er et stort Spørgsmaal, om det var til vor egen Fordeel at gjøre det, og dernæst, at vi paa ingen Maade vilde kunne gjøre det i Diebliffet med Rejsfærdighed; thi vi kunne slet ikke i dette Dieblif vide, hvilke Summer der med fuldkommen Ret og fuldkommen Gyldighed maae kunne bringes i Anslag mod dem, vi stille op. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Kosenoer), som har været med at stille dette Forslag, har sagt, at han skulde være meget fornøiet ved den Dag, vi gif ind i Fælleskabet, at tage, saaledes som jeg forstod ham, Forholdet glat væk som det var, uden at gaae videre tilbage og gjøre nogen Afregning, saa er det et Punkt, hvori vi ikke saa let blive enige; thi jeg kunde ikke stille mig ganske tilfreds med at sige: nu idag laae vi os sammen og nu tage vi Status, som den er, og jeg troer heller ikke, at den ærede Finantsminister vilde forlange af os, at vi skulle gjøre det; han vilde vistnok finde det nødvendigt, at vi kom ind paa en anden Vej. Det ærede Medlem, som sidder her bagved mig (Tiemroth), og som talte Saameget om — ja, hvorledes var det nu (Stemmer: „Anomalier!“) — Anomalier, henviste os til en anden Vej, nemlig til Afregning, og det var, saa at sige, Grundlaget for hele hans Betragtning; men Afregningen vilde vi heller ikke kunne bruge. Han havde opstillet, hvormeget hver Landsdeel skulde bidrage til Fællesforfatningen; allerede i den Sum, han nævnte, jeg troer det var en Million og nogle Hundrede Tusende, for Jylland og Østifterne, laa for mig et Beviis for, at han neppe havde regnet til Fællesanliggender alt Det, som Finantsloven for Diebliffet betegner som saadanne; thi saa var vor Andeel bleven meget større og betydeligere (Tiemroth: Jeg tog ikke Gjælden

med!). Det ærede Medlem tog ikke Gjælden med, tog han Krigsvæsenet med? (Tiemroth: Ja!) Tog han Marinen med? (Tiemroth: Ja!); ja, saa troer jeg, det ærede Medlem har regnet feil. Men hvad der er ganske vist, hvad enten han har regnet rigtigt eller feil, det er, at der neppe vil være et eneste Menneske her i Salen, som har kunnet forstaae Noget af hvad han har sagt; han har ikke givet os den allermindeste Kjerne, hvorved vi kunne løse de Gaader, han har opstillet. Han har tænkt sig en Fællesforfatning, han har tænkt sig et fælles Finantsystem, og han har tænkt sig de enkelte Forfatninger, hvorved der skulde beholdes Kasseoverskud for de enkelte Dele, og disse Kasseoverskud for de forskjellige Landsdele skulde efter hans Mening blive det, hvormed vi skulde udfylde de Minuser, som han forudsatte, at der maatte komme. Her er strax en væsentlig Feiltagelse paa Samstatens Gebeet; Samstaten taaler ikke paa denne Maade noget Minus fra den ene eller den anden Deel; enhver Deel har Sit at opfylde, og, forsaavidt den ene Landsdeel kommer til at staae i Forstud for den anden, saa er det kun et Laan, — det kan umuligt blive en Forpligtelse for den ene Landsdeel at fylde den andens Minus ud. Naar Pengene ere indkomne i Fælleskassen, saa bliver der ikke mere Spørgsmaal om Deling, og, saalænge der er Spørgsmaal om Deling, kan der ikke være Spørgsmaal om Fællesforfatning. Vi behøve ikke i denne Sag at have en Paragraph som den foreslaaede; thi, naar vi engang ere komne paa Afregningens Gebeet, saa foreligger jo denne Lov som en særlig Lov for Landsdelen Danmark, dens Indtægter og Udgifter fremgaae af Regnskaberne, og Overskuddet tilhører Indtægter og Udgifter; det er ikke Noget, som staaer selvstændigt.